

Az amerikai álom ismét megbukott

Sean Baker amerikai forgatókönyvíró-rendező tudatosan felépített életműve révbe ért az Arany Pálma- és Oscar-díjak bezsebelésével. Bár akinek kicsit is van rálátása az alkotó stílusára, világlátására vagy gondolkodásmódjára, tudhatja, hogy nagy valószínűséggel nem ez volt a cél.

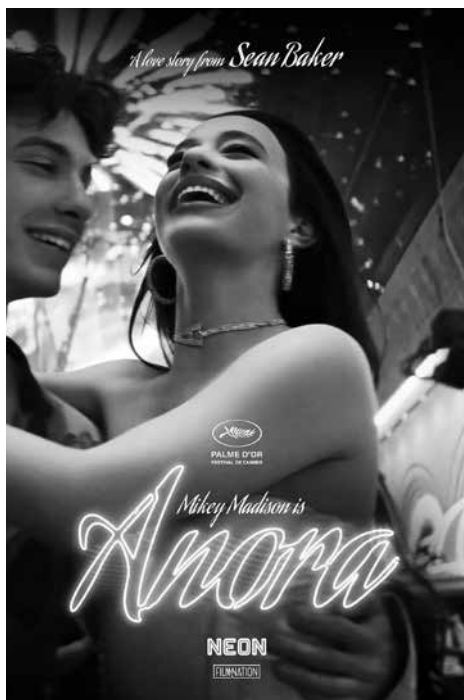
Baker azon alkotók közé sorolható, akiket felismerhető stílusjegyeik összetéveszthetetlené teszik. Filmjeiben olyan szereplők és azok környezete van bemutatva, akiket/amiket sokan lesajnálhatnak, elfordítják tekintetüket. Legyen szó bevándorlókról (*Take Out*, 2004),

hamis portékákkal üzletelőkről (*Prince of Broadway*, 2008) vagy leggyakrabban a különböző területeken dolgozó szexmunkásokról (*Starlet*, 2012, *Tangerine*, 2015, *Floridai álom*, 2017, *Vörös rakéta*, 2021).

A tavalyi Cannes-i fesztiválon fődíjas, majd az idei Oscar-gálán öt aranyszobrot elnyerő *Anora* című film az utóbbi csoportba sorolható. Címszereplőnk egy sztriptízbár huszonéves táncosa, aki egy fiatal orosz oligarchagyerekkel kötött villámházasságban találja meg a kitörési lehetőséget.

Itt álljunk is meg egy kicsit. Ha az olvasónak elsőre úgy tűnik, hogy a Garry Marshall által rendezett 1990-es *Micsoda nő* (*Pretty Woman*) remake-jének egysoros szinopszisát olvasta el az előző bekezdésben, az nagyot téved. Bár számos forgalmazó így próbálta a moziba csábítani a nézőket, nagyot csalódtak azok a romkomot kedvelő érdeklődők, akik ennek köszönhetően váltottak jegyet az *Anorára*.

A New York-i neonfényes sztriptízbárban eltöltött éjszakák, majd a vasút melletti, szerény hajlékban történő alvások monotonitásának az vet véget, hogy Anorát (**Mikey Madison**), orosz nyelvtudásának köszönhetően, egy dúsgazdag orosz milliárdos huszonéves fiacskája, Ványa (**Mark Eydelshteyn**) mellé osztja be a főnöke. Bár átlagos munkának indul, a két

fiatal között beindul a kémia, és hamar egy Las Vegas-i házasságkötő kápolnában mondják ki az igent. És amikor a fiatalok éppenhogy a naplementébe autóznának, még csak a film egyharmadánál járunk.

Ekkor egy meredek stílusváltással burleszkbe fordul a történet, ugyanis Ványa szülei tudomást szereznek a frigyről, aminek megtörténtével egyáltalán nem értenek egyet, ezért a fiatalokra küldik a két örmény bérencet, Torost (**Karren Karagulian**) és Garnickot (**Vache Tovmasyan**), valamint Igort (**Yura Borisov**), az orosz intézőt, akiknek megjelenésekor Ványa elszökik, hátrahagyva újdonsült nejceskáját a nehézfiúkkal. A kvartett együtt indul a srác megkeresése és a házasság érvénytelenítésének intézése végett, hogy aztán a film utolsó húsz perce húsbavágó drámába forduljon.

A szuper párbeszéd, komikus helyzetek, valamint a színészek játéka mellett a film másik fő erénye, hogy nem ítélik és nem akar tanmesé-

vé válni. Baker ugyan lerombol egy sokak által éltetett tündérmesét, de ehelyett felépít egy olyan női figurát, akit mindez megerősít, és a végére megtanulja felismerni a valós érzelmeket, valamint azt, hogy mi is képvisel igazán értéket.

Bakerre jellemző a lesajnáltak felemelése mellett, hogy filmjeiben legtöbbször ismeretlen vagy pályájuk elején járó színészeknek ad lehetőséget a bizonyításra. Ez mit sem von le filmjei minőségéből, sőt talán ez adja meg a történetek hitelességét, életszagúságát.

Sean Baker az *Anorá*val egy körképet prezentál. Empatikus, sokatmondó üzenete tele van humorral, de kemény kritikát fogalmaz meg azokkal a Ványákkal szemben, akik álmodozó Anorákat fűznek be, használnak ki. Ahogy milliárdosok egy pillanat alatt döntenek el sorsokat, életeteket, és ahogy a ranglétra legalján lévők élni és boldogulni próbálnak a mindennapokban.

Lencar Péter